လုပ်အားတန်ဖိုး ထားတတ်သူ

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်
ဇာတ်လမ်း - သာညွှန့်

စနေနေ့တိုင်းထုတ်ဝေသည်
ရွှေသွေး ဂျာနယ်
အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၂၊ ၃၁-၅-၆၉

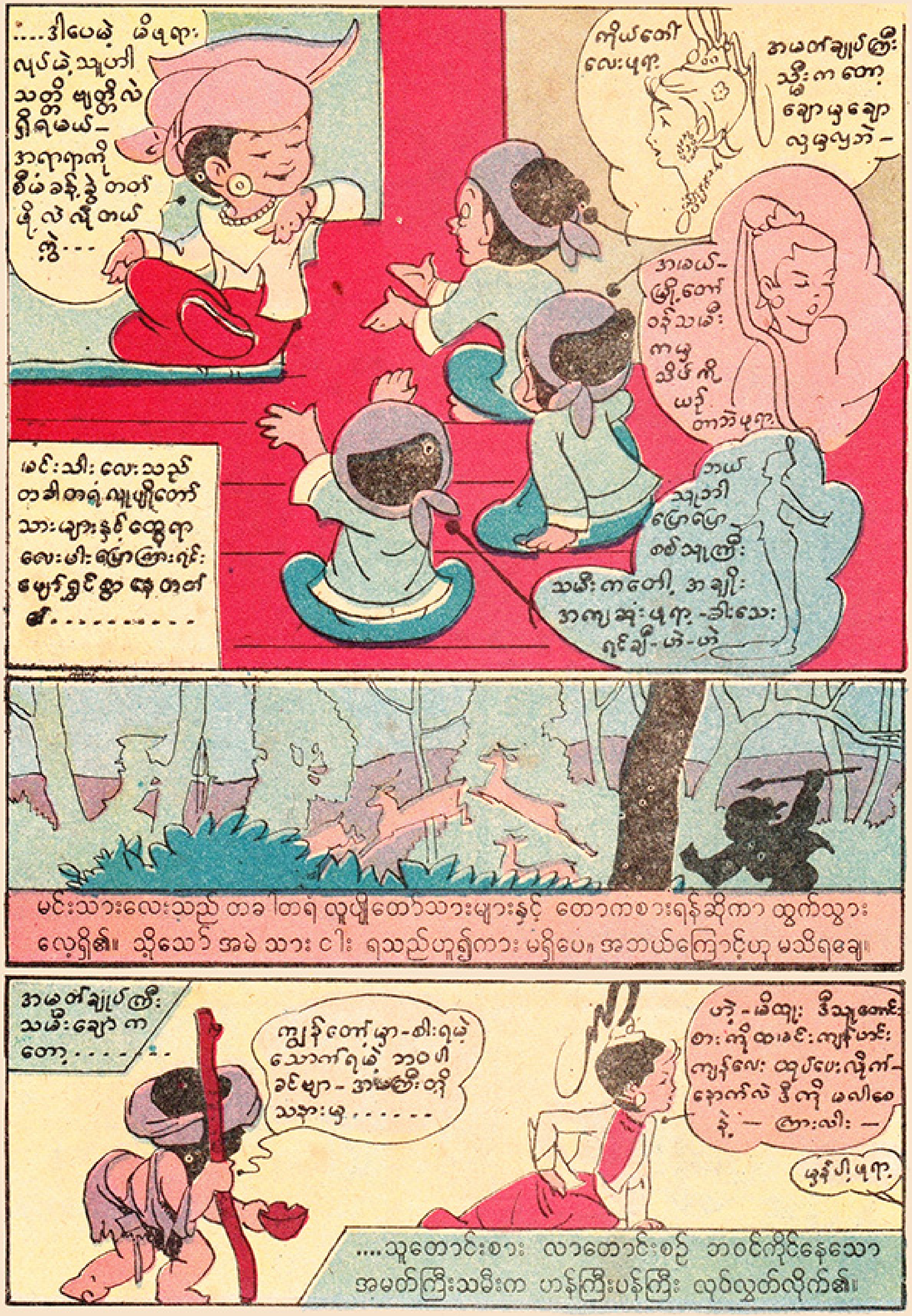
....ဒါပေမဲ့ ဖိုးဘုရား လုပ်မဲ့သူဟာ သတ္တိ ဗျတ္တိလဲ ရှိရမယ် — အရာရာကို စီမံခန့်ခွဲတတ်ဖို့လဲ လိုတယ် ကွဲ့...
ကိုယ်တော်လေးဘုရား
အမတ်ချုပ်ကြီး သမီးကတော့ ချောမှချော လှမှလှပါဘဲ —
အမယ် — မြို့တော်ဝန်သမီးကမှ သိပ်ကို ယဉ်တာဘဲဘုရား
ဘယ်သူ့ဘဲ ပြောပြော စစ်သူကြီး သမီးကတော့ အချိုးအကျဆုံးဘုရား — ခါးသေး ရင်ချီ — ဟဲ — ဟဲ
မင်းသားလေးသည် တခါတရံ လူပျိုတော်သားများနှင့်တွေ့ရာ လေးမါး ပြောကြားရင်း ပျော်ရွှင်လျက်ရှိတတ်၏..........
မင်းသားလေးသည် တခါတရံ လူပျိုတော်သားများနှင့် တောကစားရန်ဆိုကာ ထွက်သွားလေ့ရှိ၏။ သို့သော် အမဲ သား ငါး ရသည်ဟူ၍ကား မရှိပေ၊ အဘယ်ကြောင့်ဟု မသိရချေ။
အမတ်ချုပ်ကြီး သမီးချောကတော့.......
ကျွန်တော်မှာ — စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဘဝပါ ခင်ဗျာ — အမေကြီးတို့ သနားမှ......
ဟဲ့ — ဒီမှာ ဒီသူတောင်းစားကို ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်လေး ထုပ်ပေးလိုက် — နောက်လဲ ဒီကို မလာစေနဲ့ — ကြားလား —
မှန်ပါ့ဘုရား
....သူတောင်းစား လာတောင်းစဉ် ဘဝင်ကိုင်နေသော အမတ်ကြီးသမီးက ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်လွှတ်လိုက်၏။

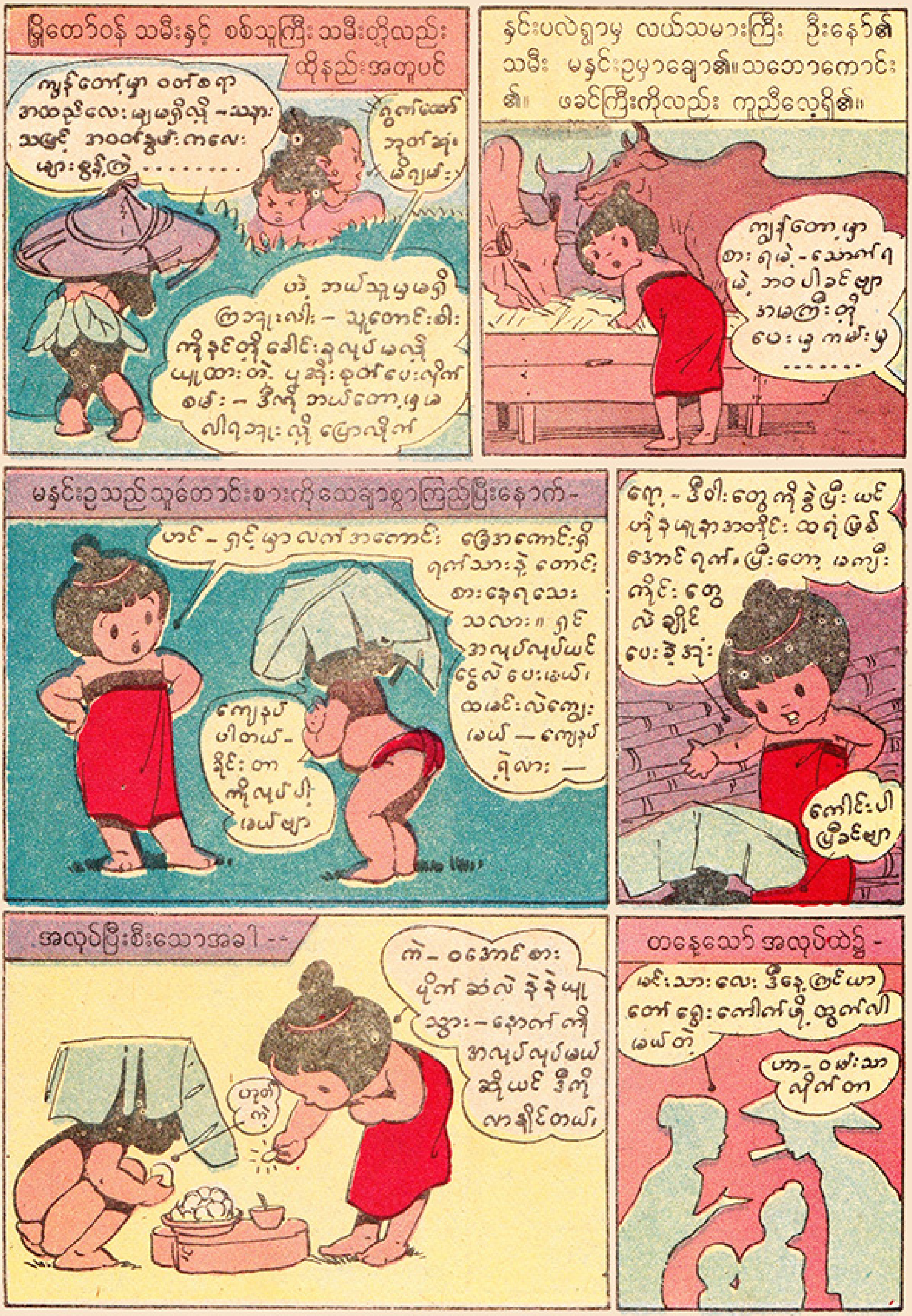
မြို့တော်ဝန် သမီးနှင့် စစ်သူကြီး သမီးတို့လည်း ထိုနည်းအတူပင်
ကျွန်တော့်မှာ ဝတ်စရာ အထည်လေး မှမရှိလို့ — သနား သဖြင့် အဝတ်နွမ်းကလေး များ စွန့်ကြဲ ....
ဟဲ့ ဘယ်သူမှမရှိ ကြဘူးလား — သူတောင်းစား ကိုနင်တို့ ခေါင်းခုလုပ်မလို့ ယူထားတဲ့ ပုဆိုးစုတ်ပေးလိုက် စမ်း — ဒါကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မ လိုချင်ဘူး လို့ ပြောလိုက်
နှင်းပလဲရွာမှ လယ်သမားကြီး ဦးနော်၏ သမီး မနှင်းဥမှာချော၏။ သဘောကောင်း၏။ ဖခင်ကြီးကိုလည်း ကူညီလေ့ရှိ၏။
ကျွန်တော့်မှာ စားရမဲ့ — သောက်ရမဲ့ ဘဝ ပါခင်ဗျာ အမကြီးတို့ ပေးမှ ကမ်းမှ ....
မနှင်းဥသည် သူတောင်းစားကို သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက် —
ဟင် — ရှင့်မှာ လက်အကောင်း ခြေအကောင်းရှိ ရက်သားနဲ့ တောင်း စားနေရသေး သလား။ ရှင် အလုပ်လုပ်ရင် ငွေလဲ ပေးမယ်၊ ထမင်းလဲကျွေး မယ် — ကျေနပ် ရဲ့လား —
ကျေနပ် ပါတယ် — ခိုင်းတာ ကိုလုပ်ပါ့ မယ်ဗျာ
ကော့ — ဒီဝါးတွေကို ခွဲပြီး ယင်းဟိုနေရာအတိုင်း ထရံဖြစ် အောင် ရက်၊ ပြီးတော့ ခေါင်း ကိုင်းတွေ လဲ ချိုင် ပေးဦးနော်
ကောင်းပါ့ ခင်ဗျာ
အလုပ်ပြီးစီးသောအခါ —
ကဲ — ဝအောင်စား ပိုက်ဆံလဲ ခဲခဲယူ သွား — နောက်ကို အလုပ်လုပ်မယ် ဆိုရင် ဒီကို လာနိုင်တယ်၊
ဟုတ် ကဲ့
တနေ့သော် အလုပ်ထဲ၌ —
မင်းသားလေး ဒီနေ့ ကြင်ယာ တော် ရွေးကောက်ဖို့ ထွက်လာ မယ်တဲ့
ဟာ — ဝမ်းသာ လိုက်တာ

ထိုနေ့တွင် မိဖုရားဖြစ်ရန် ရည်မှန်းနေကြသောအထက်တန်းမှသမီးပျိုများမှာ ထီးပွင့်တော့မည့်အလား ဖြစ်မှထွက်ရှိမင်းသားလေးလိမ္မာလမ်းကို မျှော်နေကြတော့သည်။
မင်းသားလေးသည်ပန်းတုံးတိုင်ဆောင်၍ ထွက်လာရာ..
ယောက်ခမလောင်းများကလည်း တပြုံးပြုံးနှင့်....
သို့သော်မင်းသားလေးသည် မြို့တော်တွင်း၌မရပ်ဝဲ နှင်းပလဲ ရွာသို့ဆက်သွားပြီး မနှင်းဥ အိမ်ရှေ့တွင် ပန်းတုံးတိုင် စိုက်လိုက်၏။
ငါ့အရှင်ဆိုပြီး ရွာသူသမီးပျို တဦးကို ဒီလိုသိမ်းပိုက်လို့ရတာမှ သါး— မေးမြန်းစုံစမ်းအုံးမှပေါ့— သတ်ချင်သတ်ပစ် လိုက်— — မလိုက် နိုင်ဘူး ....
မနှင်းဥသည်အပြေးကလေး ထွက်လာပြီး မင်းသားအား--
သိပ်လဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့လေ — မောင်တော်ဖုရားဟာ ဝါးခွဲ-ထရံ ရက်ဖြီး ကြိုးစားခဲ့တဲ့ သူပါ ------
ထိုသို့ဆိုမှ....အကြောင်းစုံရိပ်မိပြီး
ဟာ!
ဪ-သူ့ရုပ် ပျက်လာတာကိုး
ဝမ်းသာလွန်း၍မျက်ရည်များ ပင်လည်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သဖြင့် မနှင်းဥအား —
မိဖုရားကြီး မြှောက် လိုက်လေသတည်း။

တာဝန်သိတဲ့
အိုက်စံ
သရုပ်ဖော်
အိုက်စံသည် တောလမ်းတခုမှ အိမ်သို့ ပြန်လာစဉ်....
ညက လေပြင်းတိုက်လို့ သစ်ပင် လဲကျတာ ဖြစ်မှာဘဲ
လိုဏ်ခေါင်းအဝ၌မီးရထားလမ်းပေါ် သစ်ပင် အိုတပင် လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
မီးရထားလာယင် လမ်းအကွေ့မို့ မြင်မှာမဟုတ်ဘူး. တိုက်မိပြီး ချောက်ထဲကျသွားယင် ခရီးသည်တွေတော့ ဒုက္ခဘဲ
အိုက်စံသည် မီးရထားအတွက် စိုးရိမ်ပြီး....
ငါတယောက်ထဲ . မ . လို့ မရပါကလား
သစ်ပင်ကြီးကို ဖယ်ရှားရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရချေ။
ဟော - မီးရထား လာနေပြီ - အမြန် သွားပြီး သတိ ပေးမှာဘဲ
အိုက်စံသည် တောင်ကုန်းကို ကျော်တက်၍ ပြေးလေတော့၏။

လူအများ အသက် ချမ်းသာဖို့ ငါ အနာခံ ပြီး ခုန်ချရမှာဘဲ
တောင်ကုန်းတဖက်သို့ ရောက်၍ မတ်စောက် သော တောင်စောင်းမှဆင်းစဉ်....
အိုက်စံသည် ခြေချော်ပြီး အောက်သို့လိမ့် ကျသွားလေသည်။
ရပ်ပါဗျို့ ရပ်ပါ
ထို့သော် အမြန်ထပြီး မီးရထား ရပ်ရန် အော်ဟစ်၍ သတိပေးသည်။
ဟေ့ ခလေး ဘာကိစ္စလဲကွဲ့
စက်ခေါင်းမောင်းသူက မြင်၍ မီးရထားကို ရပ်လိုက်သည်။
လှိုဏ်ခေါင်းရဲ့ ဟိုဘက်အဝက ရထားလမ်းပေါ်မှာ သစ်ပင်ကြီး လဲကျနေတယ်ဗျ
ဟုတ်လား - ဒါဖြင့် မီးရထားကို ဖြေးဖြေး မောင်းသွားမယ်
ကျွန်တော် လိုက်ပြမယ်

ဟိုမှာ သစ်ပင်ကြီး
လိုဏ်ခေါင်းမှ အထွက်တွင် လဲကျနေသော သစ်ပင်ကြီးကို တွေ့ရလေသော် —
လမ်းပိတ်နေတဲ့သစ်ပင်ကြီးကို ဖယ်ရအောင် ကူညီကြပါခင်ဗျာ
ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ပါ တခရီးထဲ သွားသူတွေမို့ လမ်းမှာအခက်အခဲရှိ ယင် ညီညွတ်စွာဆောင်ရွက်ရမှာဘဲ
ခရီးသည်များလည်း အားရဝမ်းသာ စွာဖြင့် အကူအညီပေးကာ
စုပေါင်းဆောင်ရွက်ကြလို့ အခက်အခဲကလွတ်ကြရ တာဘဲ
ဟုတ်တယ်
သစ်ပင်ကြီးကို ဝိုင်းဝန်း၍ ဖယ်ရှားလိုက်ကြ လေသည်။
မီးရထားလည်း ခရီးသည်များနှင့်အတူ ချော မောစွာ ခုတ်မောင်းသွားနိုင်တော့၏။
တာဝန်သိတဲ့ အိုက်စံရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ပြည်သူ့ပစ္စည်းနဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့အသက် ပါချမ်းသာရပေတယ်- အိုက်စံလို ခလေးတွေ များများပေါ်ပေါက် ပါစေ
အိုက်စံလည်း မီးရထားဌာနမှ ဆုများဖြင့် ချီးမြှင့်ဂုဏ်ပြုခြင်းကို ခံရလေသည်။

သံဖြူ

ရေးသူ ဥမြ ကာဆွဲ

သံဖြူသည် အလွန်အသုံးဝင်သည့် သတ္တုတမျိုးဖြစ်သည်။ ရှေးပဝေဏီကပင် လက်နက်ကရိယာများ ပြုလုပ်ရာ၌ သုံးခဲ့ကြသည်။ သံဖြူထွက်သည့် နိုင်ငံများမှာ မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ထိုင်း၊ တရုတ်၊ ဩစတြေးလီးယား၊ ဗြိတိန်၊ တောင်အာဖရိက၊ နိုင်ဂျီးရီးယား၊ ကွန်ဂို၊ ဗိုလီးဗီးယားနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတို့ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကယားပြည်နယ် မော်ချီမိုင်းနှင့် တနင်္သာရီတိုင်း သထုံ၊ ကျိုက္ခမီ၊ ထားဝယ်၊ မြိတ်ခရိုင်တို့၌ သံဖြူထွက်သည်။ သံဖြူကို ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း အသုံးပြုလျက် ရှိကြသည်။

စီးကရက်နှင့် ချော့ကလက်များကို ရစ်ပတ်သည့် အရောင်ပြားများ ပြုလုပ်ရာ၌ သုံးသည်။

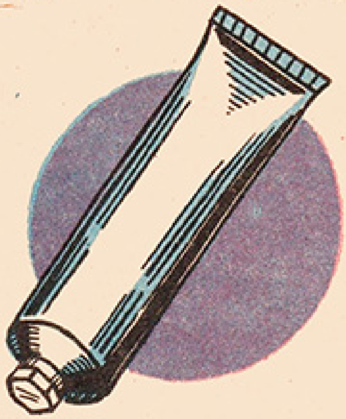

သွားတိုက်ဆေးဗူးကဲ့သို့ ညှစ်၍ ရသော ဗူးများ ပြုလုပ်ရာ၌ သုံးသည်။

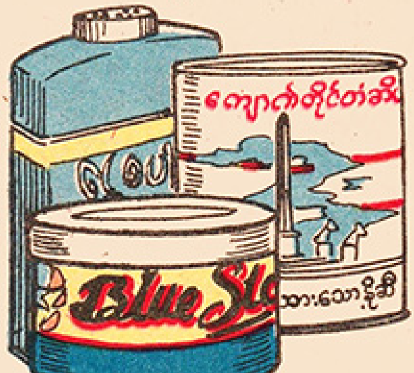

စည်သွတ်ဗူးများ ပြုလုပ်ရာ၌ သုံးသည်။

အိမ်မိုး သွတ်ပြားများ ပြုလုပ်ရာ၌ သုံးသည်။

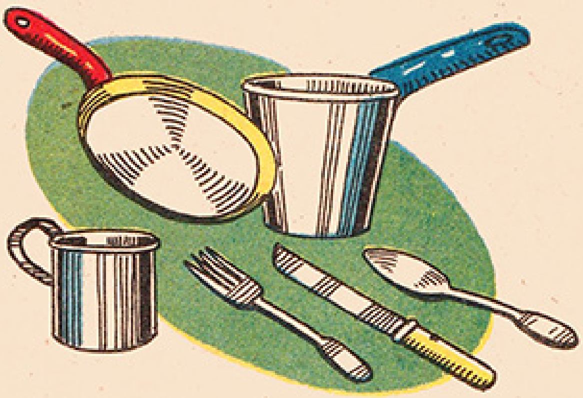

အိုးခွက်၊ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဓားများ
ပြုလုပ်ရာ၌ သုံးသည်။

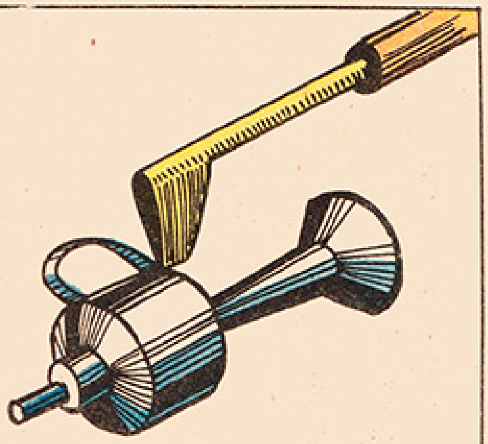

သံဖြူဆရာများဂဟေဆော်ရာ၌
သုံးသည်။

ပုံနှိပ်ခဲစာလုံးများ သွန်း
လုပ်ရာ၌ သုံးသည်။

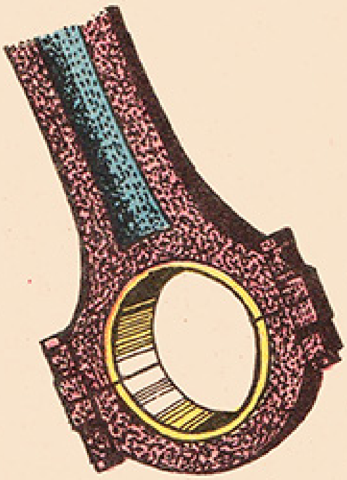

မော်တော်ကားမယ်ရင်များ
ပြုလုပ်ရာ၌ သုံးသည်။

ရုပ်တုများ သွန်းလုပ်ရာ၌ သုံးသည်။

ဓါ အသိုင်းအဝန်း

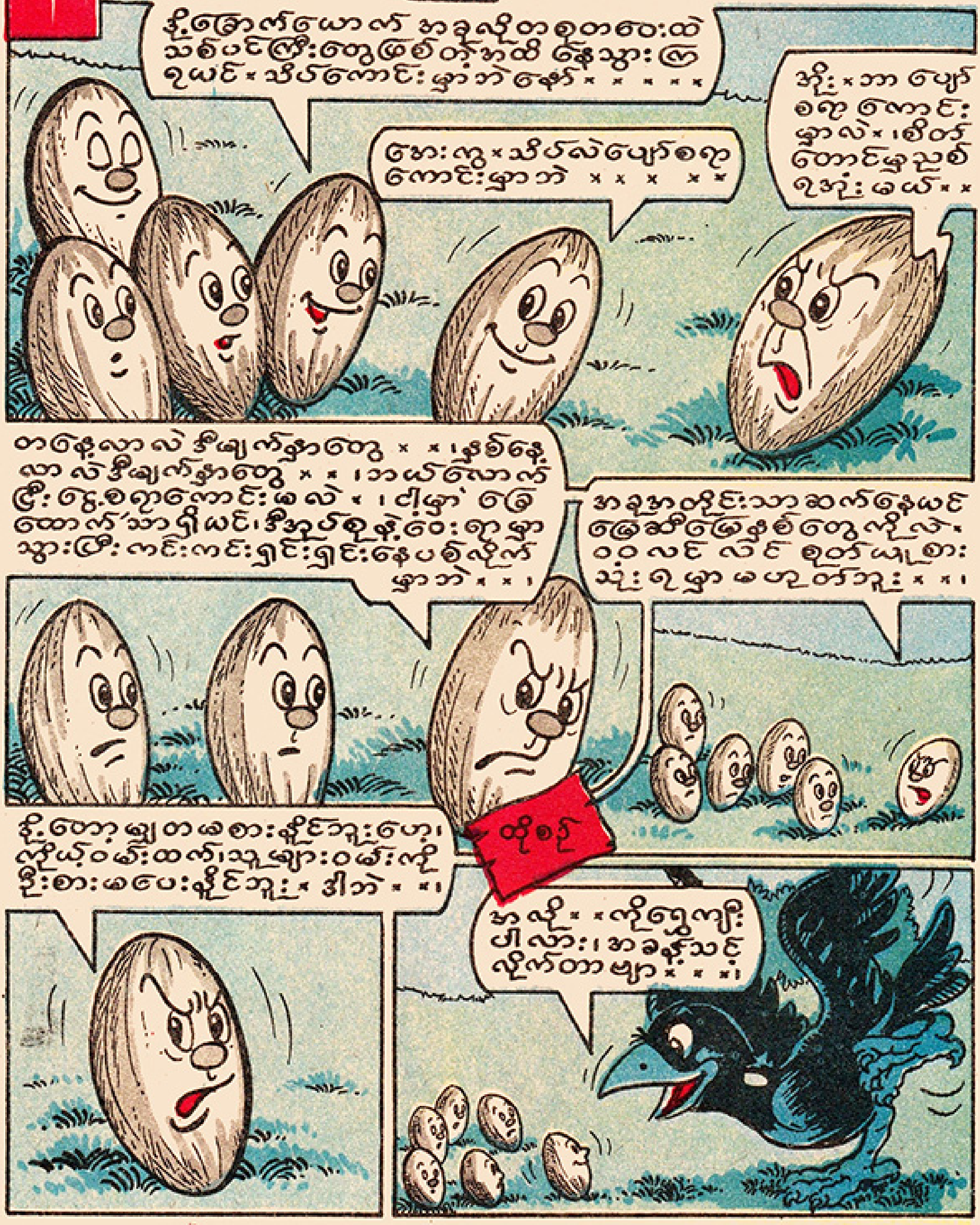
နို့ခြောက်ယောက် အခုလို တစုတဝေးထဲ သစ်ပင်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့အထိ နေသွားကြရရင်။ သိပ်ကောင်းမှာဘဲနော်။ ။ ။
အေး ကွ။ သိပ်လဲပျော်စရာကောင်းမှာဘဲ။ ။
အိုး။ ဘာပျော်စရာကောင်းမှာလဲ။ စိတ်တောင်မှညစ်ရအုံးမယ်။ ။
တနေ့လာလဲ ဒီမျက်နှာတွေ။ ။ နှစ်နေ့လာလဲ ဒီမျက်နှာတွေ။ ။ ဘယ်လောက်ငြီးငွေ့စရာကောင်းမလဲ။ ။ ငါ့မှာ ခြေထောက်သာရှိရင်၊ ဒီအုပ်စုနဲ့ဝေးရာမှာ သွားပြီး ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပစ်လိုက်မှာဘဲ။ ။
အခုအတိုင်းသာ ဆက်နေရင် မြေဆီမြေနှစ်တွေကိုလဲ ဝဝလင်လင် စုတ်ယူစားသုံးရမှာမဟုတ်ဘူး။ ။
ထိုစဉ်
နို့တော့ ချွတမစားနိုင်ဘူးဟေ့၊ ကိုယ့်ဝမ်းထက်၊ သူများဝမ်းကို ဦးစားမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါဘဲ။ ။
အလို။ ။ ကိုရွှေကျိုးပါလား၊ အခန့်သင့်လိုက်တာများ။ ။

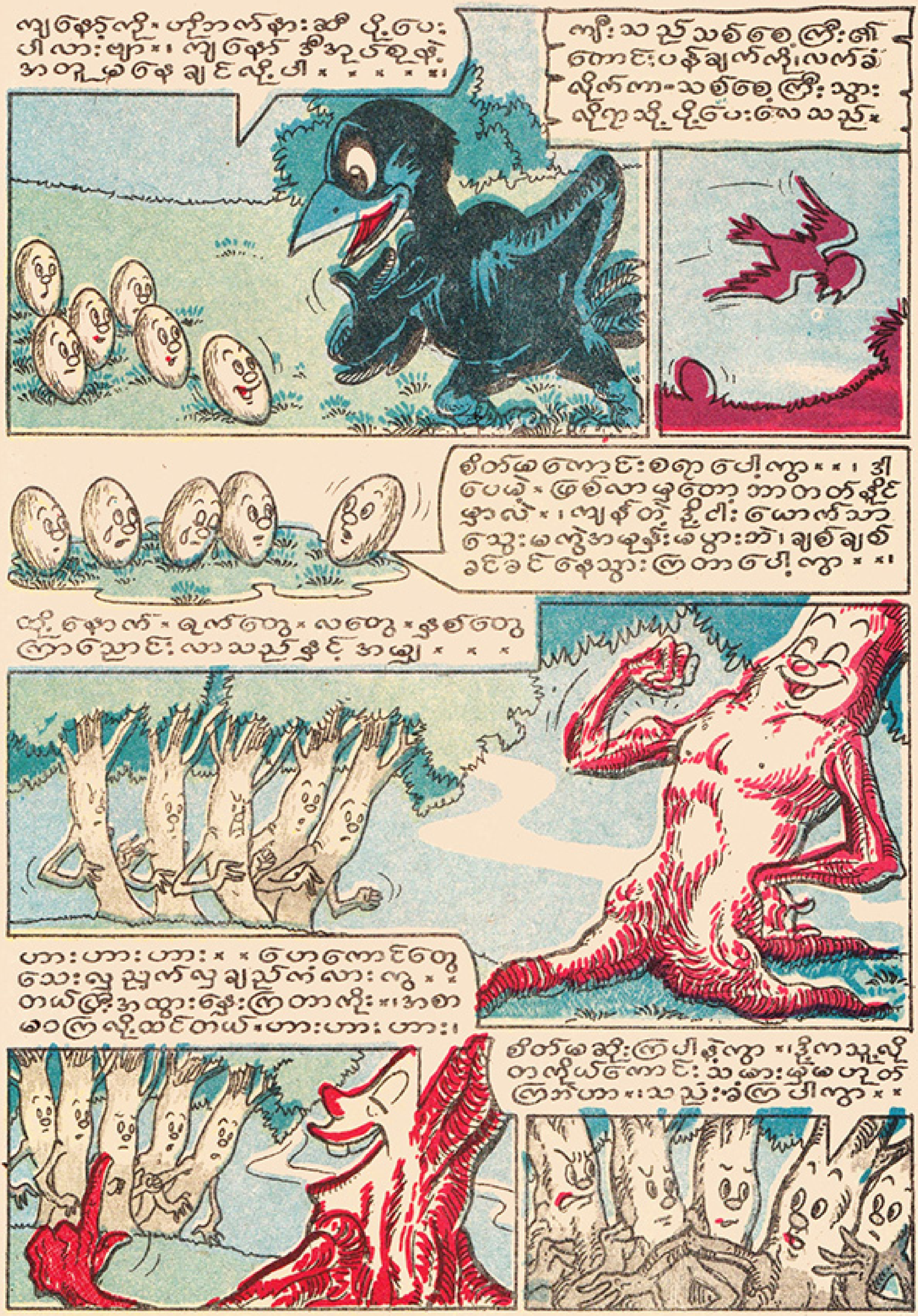
ကျနော့်ကို ဟိုဘက်ကမ်းဆီ ပို့ပေးပါလားဗျာ။ ကျနော် ဒီအုပ်စုနဲ့ အတူ နေချင်လို့ပါ။ ။ ။ ။ ။
ကျီးသည် သစ်စေ့ကြီး၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံလိုက်ကာ၊ သစ်စေ့ကြီး သွားလိုရာသို့ ပို့ပေးလေသည်။
စိတ်မကောင်းစရာပေါ့ကွာ။ ။ ဒါပေမယ့်။ ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်တို့ ညီငါးယောက်သာ သွေးမကွဲ အစုမပြားဘဲ၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေသွားကြတာပေါ့ကွာ။ ။
ထို့နောက်။ ရက်တွေ။ လတွေ။ နှစ်တွေ ကြာညောင်းလာသည်နှင့် အမျှ။ ။ ။
ဟား ဟား ဟား။ ။ ဟေ့ကောင်တွေ သေးလှ ညှက်လှ ချည့်ကလားကွ။ ။ တယ်ကြုံအလွှားချွေးကြတာကိုး။ ။ အစာမဝကြလို့ထင်တယ်။ ဟား ဟား ဟား။
စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့ကွာ။ ဦးကသူ့လို တကိုယ်ကောင်းသမားမှမဟုတ်ကြဘဲဟာ။ သည်းခံကြပါကွာ။ ။

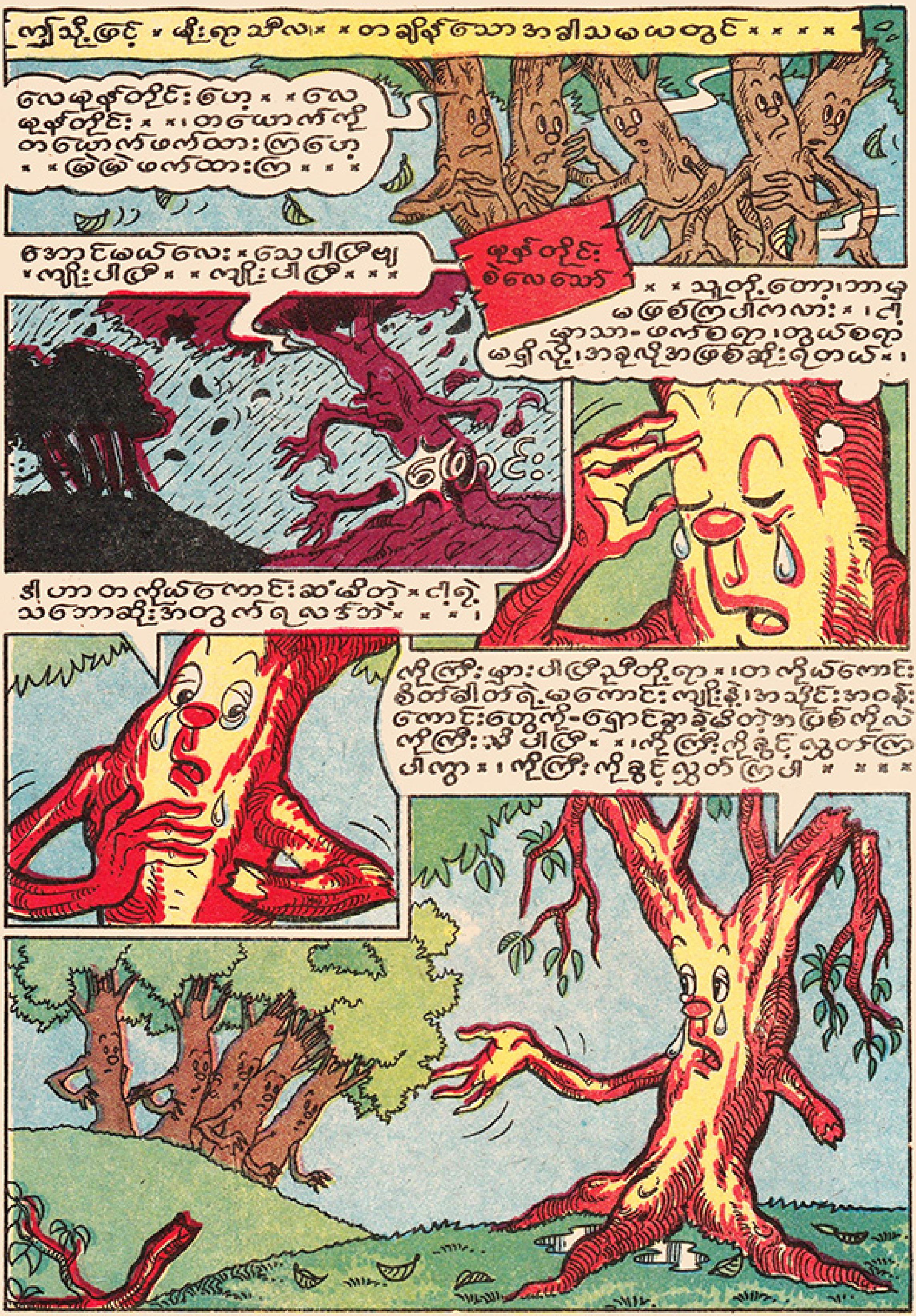

ဤသို့ဖြင့် ။ မိုးရာသီလ ။ ။ တချိန်သောအခါသမယတွင် ။ ။ ။ ။
လေမုန်တိုင်းဟေ့ ။ ။ လေမုန်တိုင်း ။ ။ တယောက်ကို တယောက်ဖက်ထားကြဟေ့ ။ ။ မြဲမြဲဖက်ထားကြ ။ ။ ။
မုန်တိုင်း စဲလေသော်
အောင်မယ်လေး ။ သေပါပြီဗျို ။ ကျိုးပါပြီ ။ ။ ကျိုးပါပြီ ။ ။ ။
ဖြောင်း
။ ။ သူတို့တော့ ဘာမှ မဖြစ်ကြပါကလား ။ ။ ငါ့မှာသာ ဖက်စရာ၊ တွယ်စရာ မရှိလို့ အခုလို အဖြစ်ဆိုးရတယ် ။ ။
ဒါဟာ တကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ သဘောဆိုးအတွက် ရလဒ်ဘဲ ။ ။ ။
ကိုကြီး မှားပါပြီ ညီတို့ရာ ။ တကိုယ်ကောင်း စိတ်ဓါတ်ရဲ့ မကောင်းကျိုးနဲ့ အသိုင်းအဝန်း ကောင်းတွေကို ရှောင်ခွာခဲ့မိတဲ့ အပြစ်ကိုလဲ ကိုကြီး သိပါပြီ ။ ။ ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်ကြပါကွာ ။ ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ ။ ။ ။

ဂျမ်းဘား

ဂျမ်းဘား လေ့ကျင့်ကစားခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားရာတွင် အချိန်အဆမှန်ကန်မှု၊ စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းမှု၊ ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးမှု စသော အကျိုးတရားများကို ရရှိနိုင်၏။

ဂျမ်းဘား အားကစားသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ၁၉၃၆ ခု နှစ်လောက်မှစ၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံ ဂျမ်းဘားအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို စနစ်တကျဖွဲ့စည်းပြီး ဂျမ်းဘားတံခွန်စိုက်ပြိုင်ပွဲများကို နှစ်စဉ်ကျင်းပခဲ့သည်။

ဂျမ်းဘားပြိုင်ပွဲဝင်လိုသူများကို အသက်အလိုက် အတန်းအစား အဆင့်ဆင့်ခွဲခြား၍ ထားသည်။ ပွဲစဉ်များမှာ မြေပြင်ပွဲ၊ နှစ်တန်းဘား၊ နှစ်တန်း နိမ့် မြင့်ဘား၊ တတန်းဘား၊ သံကွင်းဘား၊ ချိန်ဆဘား၊ မြင်းခုန်ဘားတို့ဖြစ်၏။

ဂျမ်းဘား မောင် မယ်များသည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျော့ပျောင်းနွဲ့နှောင်းစေရန် လေ့ကျင့်ပေးရသည်။ ဂျမ်းဘား အစွမ်းပြရာ၌ ပြကွက်တခုမှတခုသို့ ကူးပြောင်းသောအခါ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု၊ အနေအထား လှပမှု၊ စနစ်ကျမှုများ ရှိစေရသည်။

ဂျမ်းဘား၏ အသက်မှာ အချိန်အဆ ကောင်းမွန် မှန်ကန်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြစ်စေရန် မှာခြေလက်မြဲမြံဖို့လိုလေသည်။

မြန်မာ ဂျမ်းဘားလောကတွင် အမျိုးသား တဦးချင်းတံခွန်စိုက်ဆုရှင်မှာ စိုးမြင့်၊ အမျိုးသမီး တဦးချင်းတံခွန်စိုက်ဆုရှင်မှာ ရီရီဝင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

ကျော်ညွန့်မိုး

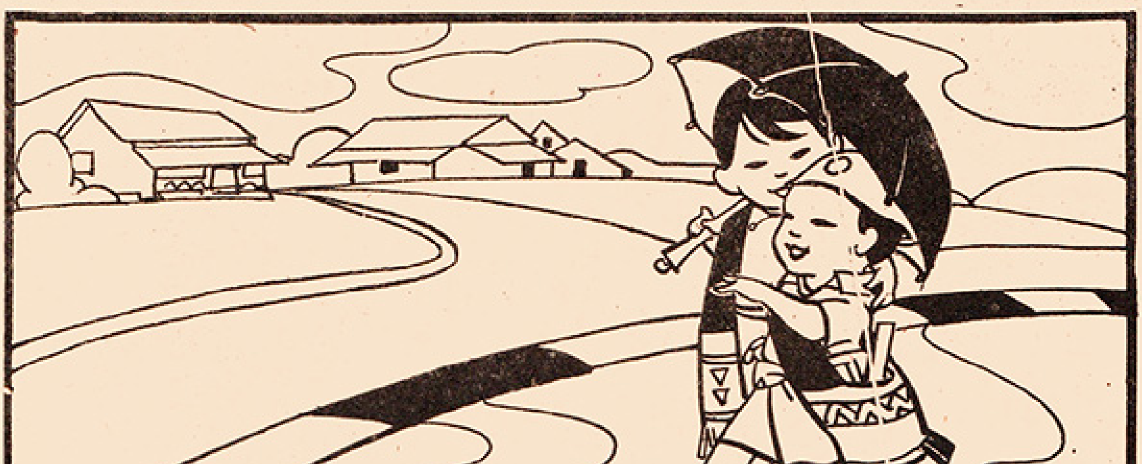

မီးခိုး၊ အပြာနု၊ လိမ်မော်နု၊ အနီ၊ အစိမ်းရောင် ဆေးများဖြင့် အရောင်ခြယ်ပါ။

အင်္ကျီနီလေးတထည်

ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်း

အမာစီသည် အင်္ကျီနီလေး တထည်ကို အလွန် လိုချင်နေ သည်။ ကျောင်းအပြန် လမ်းတွင် အင်္ကျီနီလေးများ ဝတ်သွားသော ရှယ်တူကလေးများကို ငေးကြည့်မိသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း "တက်ထရွန်အင်္ကျီအနီလေး – အနီလေး" ဟူ၍ ဆိုနေမိလေသည်။

အမာစီတို့အဖေ ကိုထွန်းခင်မှာ လက်သမားဆရာ ဖြစ်သည်။အမေမမြလေးမှာ အင်္ကျီကြယ်သီး အငှားတပ်သူ ဖြစ်သည်။

အမာစီ အိမ်ရောက်ချိန်တွင် သူ့အမေသည် အင်္ကျီနီ တထည်ကို ကြယ်သီး တပ်နေသည်။ အမာစီ လိုချင်နေသည်မှာ ဂါဝန်နီလေး ဖြစ်သည်။ အတန်းထဲတွင် တင်မိမိနှင့် သန်းသန်းအေးတို့ ဝတ်လာသော အင်္ကျီနီလေးများကို မြင်ယောင်မိနေသည်။

ထို့ကြောင့် အမေ့နားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောမိသည်။

"သမီးကိုလဲ တက်ထရွန် ဂါဝန်အနီလေး တထည်လောက် ချုပ်ပေးပါလား အမေရယ်။ သူများတွေတော့...."

အမာစီသည် ဆက်ပြော၍ မရတော့ချေ။ အမေက သက်ပြင်းချကာ "အေးကွယ်–ဝတ်ရမှာပေါ့။ သမီးအဖေကလဲ အခုတလော သိပ်နေမကောင်းတော့ အလုပ်က နည်းတယ်။ ပြီးတော့ တက်ထရွန်ဈေး ဆိုတာကလဲ သိပ်ကြီးတယ်မဟုတ်လား။ ဖြေးဖြေးတော့ ဝတ်ရမှာပေါ့ကွယ်။ ကဲ–ရေသွားချိုးချေ"

အမာစီသည် အမေ၏ အဖြေကို မကျေနပ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ချေ။ အိပ်ပျော်ပြန်တော့လည်း အင်္ကျီနီလေး ဝတ်နေရသည်ဟု အိပ်မက်မက်နေမိလေသည်။

နံနက်မိုးလင်း ခပ်စောစောတွင် အပြင်ဖက်၌ အဖေနှင့် အမေ စကားပြောသံများကို ကြားရလေသည်။

"ကဲ – ကိုထွန်းခင်ရယ်၊ ကလေး မနေ့က ယောင်နေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မတော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ သူ့ဘို့ ဝယ်ပေးချင်တာပါဘဲ"

"အေးပါကွာ။ ငါလဲ ဝတ်စေချင်တာပါဘဲ။ သူ့ဒီလောက်

လိုချင်နေယင်လဲ မအုံးမေတို့ဆိုင်ကဘဲ အကြွေး ဝယ်ပေးလိုက်။ ဒီတပတ်ကုန်တော့ ဆပ်ပါ့မယ်လို့ပြော”

အမာစီသည် အတော်ပင်ဝမ်းသာသွားသည်။ အားရပါးရ အပြင်ဖက်သို့ ပြေးထွက်လာမိသည်။ အဖေသည် ထမင်းချမ်းစားပြီးလျှင် လက်သမားလွယ်အိတ်ကြီး လွယ်လျက် အလုပ် လုပ် ရန် ထွက် သွား လေသည်။

နေ့ခင်း၌ အမာစီနှင့် အမေသည် ဈေးထဲမှ တက်ထရွန်အနီရဲရဲတစကို အကြွေး ဝယ်လိုက်သည်။ အမာစီမှာ အင်္ကျီစကို ကိုင်ကြည့်ကာ သဘောကျနေသည်။

အမာစီတို့ သားအမိသည် ဈေးထဲမှပြန်လာသည်။ လမ်း၌ အမာစီအဖေ အလုပ် လုပ် နေသောအိမ်ရှေ့တွင် လူအများဆူညံနေကြလေသည်။ အမာစီတို့ သားအမိကို မြင်လျှင် လူများက အော်ခေါ်ကြသည်။ အမာစီတို့လည်း အလန့် တကြား နှင့် သွားကြသည်။

တယောက်က “ကိုထွန်းခင်ကြီး ခေါင်မိုး မိုးနေရင်း မူးပြီး လိမ့်ကျလို့” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

အမာစီသည် ထိတ်လန့်သွားသည်။ လူများ ပွေ့သယ်လာသောအဖေ့ကို မြင်ရသည်။ အဖေ၏ ညာဖက် ခြေထောက်တွင် သွေးစက်သွေးစများစွန်းကွက်နီရဲလျက် တွေ့ရသည်။ အဖေသည် သူတို့အတွက် ဤသို့ပင်ပမ်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေရကြောင်း အမာစီ သဘော ပေါက်လာသည်။ အဖေ့ လုပ်အားကို အရင်းစိုက်ပြီး အဖိုးကြီးစွာ ပေးရသော အင်္ကျီစကို အမာစီ မဝတ်ရက်တော့ပေ။

“အဖေ ရယ် တက်ထရွန်အင်္ကျီစကို သမီး ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်ပါပြီ။ ဝတ်လဲ မဝတ်ချင်တော့ပါဘူး”

ဆေးရုံကုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်း နေ သော အဖေ့ ကို ကြည့်ကာ အမာစီက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ ဆိုင် လဲ သမီး ရယ်။ သမီး ဝတ်ချင်နေတာကို ဝတ်ပါ။ အဖေ့ဒဏ်ရာကလဲ သိပ်ပြီး မပြင်းထန်ပါဘူး”

အဖေ၏ စေတနာကိုသိရ၍ အမာစီမှာ ပို၍ ဝမ်းနည်း မိသည်။ အဖေ၏ ဒဏ်ရာမှာ မကြီး ကျယ် သ ဖြင့် တော် သေးသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ သို့သော် မည်သို့ပင် အဖေကပြောပြော အမာစီကား အင်္ကျီစနီနီကို ချုပ်ဝတ်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ။

သရက်ပင်ပေါက်

မြေလွှာစောင်ကို ခြုံကာလေ၊
သရက်စေ့လေး အိပ်ပျော်နေ။
သရက်စေ့လေး ထပါစေ၊
ကိုရွှေမိုးရဲ့ နှိုးပါလေ။
သရက်စေ့လေး ထပါစေ၊
ရှင်နေမင်းရဲ့ နှိုးပါလေ။
သရက်စေ့လေး ထပါစေ၊
ကိုလေအေးရဲ့ နှိုးပါလေ။
မိုးရေ၊ နေ၊ လေ နှိုးတော့မှ၊
သရက်စေ့လေး အိပ်ရာထ။
မြေလွှာစောင်ကို အသာမ၊
သရက်ပင်ပေါက် ရှင်ပျပျ။ ။

မောင်တင်စိုး(သစ်ရာကောက်)

R. 517

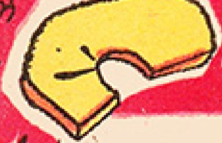

နာနတ်သီး

"အသီး ပေါ် အပင် ပေါက်၊ ခြေထောက်တချောင်းထောက်" ဤ စကားထာ အတိုင်းပင် နာနတ်သီးသည် အံ့ဘွယ် ကောင်း၏။ နာနတ်သီး အသီးဟု ဆိုသော်လည်း အမှန်မှာ အသီး မဟုတ်ပေ။ အသားထူပွနေသောနာနတ်ပွင့်၏ အညှာတံသာဖြစ်သည်။ နာနတ်သီး ဘေးပတ်လည်တွင် ရှိသော မျက်ကွင်းများမှာ နာနတ်ပွင့်များ ဖြစ်ကြသည်။

အမျိုး ကောင်းသော နာနတ်သီး၏အရသာမှာ ချိုသည်။ အချို့မှာ အချဉ်ဓာတ် ပိုမိုများသည်။ အချိုဓာတ်များသော နာနတ်သီးမှာပို၍စားကောင်းသည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင် နာနတ် သီးကို စားလေ့စားထ ရှိကြသည်။ မိုးတွင်း အခါတွင် နာနတ်သီးကို ပေါပေါများများ စားသုံးနိုင်သည်။

နာနတ်သီးမှည့်ကိုယိုထိုး၍ စားလျှင်ပို၍ အရသာ ထူးသည်။ နာနတ်သီး အမှည့်ကို ဓားဖြင့် နုပ်နုပ်ပေါက်ပြီး အိုးနှင့်ကျို၊ ခပ်ပျစ်ပျစ် ဖြစ်လာသောအခါ သကြား သင့်ရုံ ထည့်ပြီး မီးပိုပေါ်တွင် အပူသင့်ရုံ ပေးလျှင် နာနတ်ယို ဖြစ်လာသည်။ နာနတ်ယိုနှင့် ရေနွေးကြမ်းသည် အလွန်ဖက်မိသော အတွဲဖြစ်၍ ကြိုက်နှစ်သက်သူ များသည်။

နာနတ် သီးကို စားပေးခြင်း အားဖြင့် သွား၊ သွားဖုံးနှင့် အရိုးများကို ခိုင်မာတောင့်တင်း စေသည်ဟု ဆိုသည်။

စိန်တင်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉ – ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၇၀) က တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ - ပြည်လမ်း၊
စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂) တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

➜ Click below link ➜

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/